Ondskan gör historisk entré

I böcker, som är mellan 50 och 150 år gamla, citeras gamla katolska dokument. Dessa beskriver hur den romersk katolska kyrkan, på ett systematiskt sätt, har slaktat mellan 75 miljoner och 100 miljoner människor under 1 200 års tid. I ”The Cutting edge” berättas om hur en ångerfull kvinna biktade sig. Där blev hon hotad av inkvisition om hon inte gick med på att ha sex med prästen. [här >>]

Genom sin överträdelse gick Adam miste om sin Skapares förmåner och drog istället på sig obehag, med alla dess hemska effekter. När Adam och Eva hade körts bort ur Paradiset fick de klara sig bäst de kunde. De blev då mottagliga för smärta, sjukdom och död. Än värre – de gick miste den ljuvliga avbilden av Gud och allt välbefinnande som han hade försett dem med. Plågan av syndfulla lockelser och fasan för Skaparens hämnd, som skulle vara för evigt, steg upp i själen. Många umbäranden, strapatser, problem, sorger och bedrövelser väntade på dem. Marken var nämligen förbannad. När Kain hade dödat sin bror Abel, står det i 1 Mos. 4:16 att … ”Kain gick bort från Herrens ansikte”.

Att skiljas från Herrens ansikte betydde en personlig katastrof för Kain. Förut hade han det ordnat för sig. Men nu fick han klara sig själv och var utlämnad åt sin egen hjärna och demoners lurendrejeri. Kain hade öppnat upp sig och kommande släktled för onda andars spel, bedrägeri och död. När man studerar vidare i 1 Mosebok så kan man notera att Kains släktled var under förbannelse. Ondskan och våldet tar ett allt kraftigare grepp om familjen. Det onda utbreder sig mer och mer i generationerna som följde.

Kain bosatte sig i landet Nod, öster om Eden. Trots ett liv under förbannelse så lyckades Kain mycket bra inom ett annat område, byggnadskonstens. Det var denne man som byggde historiens första stad, Hanok. Staden namngav han efter sin son Hanok, enligt 1 Mos. 4:16-17.

Folket blev mycket gamla på den här tiden

På den här tiden levde man mycket länge. Adam blev 930 år gammal och Kains bror Set blev 912 år. Hur gammal Kain blev finns ingen uppgift om men troligen levde folk i hans släktled också i många hundra år. Kanske levde de lika länge som folket i sin bror Sets led. I 1 Mos. 4:19-24 berättas det om en man i Kains släktled. Hans namn var Lemek och hade flera barn. Hans förste pojke blev en herde och tältmakare, den andre blev skicklig tillverkare av musikinstrument medan den tredje blev en proffsig smed;

”19 Lemek tog sig två hustrur, den ena hette Ada och den andra Silla. 20 Ada födde Jabal. Han blev stamfader till dem som bor i tält och är boskapsskötare. 21 Hans bror hette Jubal. Han blev stamfader till alla dem som spelar harpa och flöjt. 22 Silla födde också en son, Tubal-Kain. Han var smed och gjorde alla slags redskap av koppar och järn. Tubal-Kains syster hette Naama.”

Ondskan och våldet gör historisk entré

Lemek var den femte i ordningen, i rakt nedstigande led från Kain, och han var en ond människa. Han skröt med att han hade dödat en människa för varje sår han hade fått och en yngling för varje blåmärke. Av sina förfäder hade han naturligtvis hört vad Gud hade sagt till anfadern Kain, när denne hade dödat sin bror Abel. Gud hade sagt att den som dödade Kain skulle bli hämnad sjufalt. Lemek begrep att hans hemska och fruktansvärda livsstil skulle få förfärliga konsekvenser.

Han var inte trygg utan ständigt rädd och fruktade för vad som skulle hända framöver. Av den anledningen hotade och förbannade Lemek sin omgivning, på grövsta sätt. I 1 Mos. 4:23-24 kan vi ta del av Lemels hot och förbannelser;

”23 Lemek sade till sina hustrur: "Ada och Silla, hör på mig! Ni Lemeks hustrur, lyssna till mina ord: En man har jag dödat för varje sår och en ung man för varje blåmärke. 24 Ja, sju gånger blir Kain hämnad, men Lemek sjuttiosju gånger."

Ingen uppgift finns om Kain levde eller var död, vid det här tillfället. Vi bör komma ihåg att Kain hade fått ett speciellt löfte av Gud. Ingen som träffade på honom skulle kunna döda honom. Men något sådant löfte om skydd hade inte Lemek fått.

Det här är en serie som handlar om …

”Guds nåd under historiens gång”

Del 4

Katolicismen har lett miljontals människor till evig förtappelse

Exegeten och författaren Thoralf Gilbrant (född den 23 maj 1919, död den 11 februari 2006).
I boken ”Tidens Tecken II”, från 1973, sidorna 150-154 skriver Gilbrant:

> "Som religiöst system är katolicismen utan tvekan det allra värsta som funnits på denna jord, både inom och utanför kristenheten. Det är ett villfarelsens system som har lett miljontals människor till evig förtappelse. Romkyrkans historia är den blodigaste förföljelsehistoria denna värld känner till.”

Katolisism oförenlig med sann kristendom

Professor Carl Fredrik Wisløff (1908-2004) är den norska teologen som markerat sig som den starkaste kritikern av den katolska kyrkan. Wisløff har sagt;

> ”Enligt evangelisk tro förhåller vi oss till Bibeln som den högsta auktoriteten och som en vägvisare för tro och kristen livsstil. Inom den katolska kyrkan ges kyrkans tradition en lika stor auktoritet som Bibeln och ska följas med samma vördnad som bibeln. Följderna blir att katolicismen håller sig till väldigt mycket som inte finns i Bibeln men som tvärtom strider med Skriftens lära.” här >>

Katolska kyrkan har byggt flera av sina läror på villfarelser

Teologen och bibelöversättaren David Hedegård (1891-1971) gjorde en ny översättning av Nya Testamentet. Den gavs ut i olika band och sedan som ett helt Testamente 1964–65: Hedegård säger att den katolska kyrkan jämställer GTs apokryfer med de kanoniska böckerna. På dessa urkunder har de byggt flera av sina villoläror:

> ”I Gamla Testamentets apokryfer finns villfarelse och på somliga av dem har den katolska kyrkan, som jämställer dem med de kanoniska böckerna, byggt flera av sina villoläror."

Trots att synden och ondskan härskar runt omkring oss – får vi leva i nådens rike

Själv är jag uppvuxen inom Evangeliska fosterlands-stiftelsen (EFS) och där matades jag i hemmet, i bönhus och i olika mötessammanhang med många av Carl Olof Rosenius tankar och predikningar; här >>

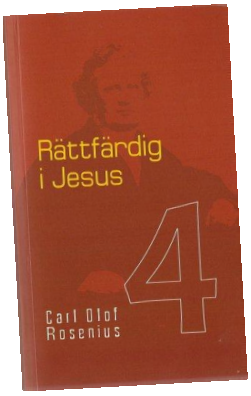

I serien C. O. ROSENIUS FÖR VÅR TID behandlas i bok 4 ämnet ”Rättfärdig i Jesus”. Här citeras ett stycke ur boken, sidorna 14-17:

Lagen är inte längre en möjlig väg till frälsning

Men för att nu undvika alla missförstånd skall vi genast förklara vad vi menar med de troendes frihet från lagen. Man kan uttrycka det på det här sättet:

”De som blivit dömda och dödade av lagen, så att de har sökt och funnit sin frälsning endast i Kristi försoning – de är helt och fria från lagen som frälsningsväg. De är fria från förpliktelsen att söka rättfärdighet och salighet genom att leva efter lagen. Därmed är de också fria från lagens alla domar. De är fria från lagens förbannelse:”

> ”Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, när han blev en förbannelse i vårt ställe. Det står skrivet: Förbannad är var och en som är upphängd på trä.” (Gal. 3:13)

Och i den mån som de tror detta, är de fria från lagens herravälde i samvetet, det som Paulus kallar ”slavtjänstens ok”.

> ”Till denna frihet har Kristus gjort oss fria. Stå därför fasta och låt er inte på nytt tvingas in under slavoket.” (Gal. 5:1)
>
> ”och slavtjänstens ande som för tillbaka till ett liv i fruktan” (Rom. 8:15).

De är befriade från de kval och lidanden som hör samman med allt detta. Allt vad lagen kräver, har ju Herren uppfyllt för dem. I honom har de förlåtelse, liv och salighet.

Den på Jesus Kristus troende är befriad från morallagen och lever under ständig nåd

Att de troende är fria från den judiska ceremoniallagen, det håller alla med om. Redan i det gamla förbundet var ju den lagen inte förpliktande för andra än det judiska folket. Men här är det nu fråga om morallagen eller de tio buden. Också denna lag är de troende befriade ifrån. De står inte längre under dess frälsningsvillkor. De skall inte bedömas efter vad de själva är utan med hänsyn till den fullkomliga rättfärdighet de har i Kristus. De lever därför under en ständig nåd. De lever i ett nåderike – ett rike alltså där nåden härskar – så länge de med tron håller sig till Kristus. ”Hur mycket bättre måste inte det förbund vara, som Jesus till löftesman”, heter det i Hebr. 7:22. Till friheten från lagen hör också att mitt samvete genom tron är frigjort från det ”slavtjänstens ok”, som lagen tidigare varit. Jag har inte längre ”en slavtjänstens ande som för mig tillbaka till ett liv i fruktan” utan jag har fått ”den Ande som vittnar om vår rätt att vara Guds barn”. (Rom. 8:16). Men denna samvetets frihet är ofullkomlig. Den beror nämligen av min tro. Och min tro är aldrig fullkomlig. I sitt hjärta är Gud för evigt tillfreds med vad Sonen gjort. Men i mitt hjärta är det en ständig växling mellan tro och otro. Det skiftar städigt mellan ljus och mörker. I himlen är det en evig lovsång över lammets seger, men här på jorden är det bara korta stunder av ljus glädje och lovsång.

Synden dödade mig
Vad betyder nu detta? Vad menar Paulus, när han talar om att synden ”dödade mig” genom budordet och ”när budet kom levde synden upp, och jag dog”? Katekesen talar om tre slags död: lekamlig, andlig och evig. Men här talas om en fjärde död. Redan innan budordet kom, var ju aposteln andligen död. Vad menar han då med den ”död” han talar om här?

De som har erfarenhet av den döden, vet vad det är fråga om. De andra tror det inte. När en människa på allvar drabbas av lagen och Guds ögon börjar rannsaka hjärtats innersta begär och tankar, då dör hon. Och ju allvarligare hon blir angripen, desto förr dör hon. Det var den gamle fariséen Saulus som blev döda. Först då kunde han bli en Paulus. Jakobs höft måste slås ur led i den nattliga kampen med den okände, innan han kunde säga: ”Jag har sett Gud ansikte mot ansikte, dock har mitt liv blivit räddat.” Det var då han fick ett nytt namn. Efter den händelsen kunde han aldrig mer gå upprätt.

När dukade mitt eget självrättfärdiga och självtillräckliga jag under?
Kort sagt: Ta apostelns ord som det står, så märker du vem som är död. Han säger: *jag* dog. Det var hans ”jag”, hans eget självrättfärdiga och självtillräckliga jag som dukade under. Lagen eggade honom till strid. Lagen drev på med ena kravet efter det andra. Själv trodde han att det – trots allt – skulle lyckas för honom att motsvara kraven. Det är ju den tron vi så ogärna vill mista. Men han blev bara än mer utmattad. Och han dog.

Det står inte samma sak i Guds bok som i mitt samvete – min kontrabok
I Guds bok är min räkning för evigt utstruken och kvitterad. Men i min lilla kontrabok, i mitt samvete, är det sällan riktigt rent och klart. Vi har nämligen en fiende som ständigt på nytt skriver upp vår skuld för att oroa och förskräcka oss. Men lovad vare Gud! I hans hjärta står nådeförbundet fullständigt fast och orubbligt. Han tillräknar oss inte synderna. Han dömer oss inte efter lagen, även om vi gör det själva.

Länk till Carl Olof Rosenius ”Dagliga betraktelser”: här >>

Tidigare artiklar i serien om ”Guds nåd under historiens gång”

Innan Adam föll – fanns en underbar plan färdig, del 3: här >> 24/1

Historiens största och fräckaste kupp, del 2: här >> 17/1

Satan hade sitt ursprung vid Guds tron
– där fick han lära sig allting, del 1: här >> 11/1 2012

Sven-Allan Johansson
E-post: sven-allan@tidning.net
2012-03-30